

Ud fra den Grundfætning, at Anstaltsophold udelukkende bør forbeholdes de Klasser af aandsvage, der ikke egne sig til ubunden Færden ude, maa det betragtes som en særdeles gavnlig og tiltalende Foranstaltning, at der ved de anførte Understøttelser er tilvejebragt Mulighed for at iværksætte en lignende Anbringelsesmaade for de aandsvage som den, der paa forskellige Steder i Udlandet benyttes for visse Arter af sindssyge.

Anvendt paa rette Maade og med rette Begrænsning vil en saadan Ordning være til lige Gavn for de aandsvage, Anstalterne og Samfundet i det hele.

For det første vil det være en friere, naturligere Levemaade, som de i Reglen, for saa vidt de have nogen Forstaaelse derved, tilstræbe meget ivrig. For Anstalterne er det af stor Betydning, at de frigøres for enhver aandsvag, der paa nogen Maade kan leve ude, for at derved Plads kan tilvejebringes for det Antal, hvis Tilstand nødvendig-gør Anstaltsophold.

Da Familiepleje altid er billigere end Anstaltsopholdet, ligger deri et Moment af stor økonomisk Betydning for Samfundet.

Som det ogsaa vil fremgaa af den Betænkning, der er afgiven af den i Landsvage-Sagen nedsatte Kommission, bør derfor i Fremtiden den kontrollerede Familiepleje, som et for den aandsvage som for Samfundet nyttigt Led af det hele Landsvagevæsen, søges udviklet i endnu højere Grad, end det hidtil har været muligt. Smidlertid bør det da erindres, at, om Ordningen ikke skal komme i Miscredit, maa den hvile paa visse ufravigelige Betingelser, som det hidtil ofte har kostet stor Vanskelighed at opfylde.

Kun saadanne aandsvage, der besidde en udnyttelig Arbejdsevne og i hvis mentale Tilstand der ikke ligger særlige Kontraindikationer for Livet uden for en Anstalt (som Tilbøjelighed til Brandstiftelse, Tyveri, seksuelle Attentater, periodisk Voldsomhed osv.), bør medtages.

Plejestedet bør vælges saadan, at Forbindelsen med den tilsynshavende Anstalt ikke er for vanskelig, saa at den aandsvage, dersom der i hans Tilstand maatte gøre sig Forhold gældende, der kræve Anstalts-Indlæggelse, atter kan, hurtigt og let, bringes ind i Anstalten, hvem Pligten til at modtage ham, da paahviler. Paa dette Punkt er der for Tiden en Mangel, som det ikke altid har været muligt at undgaa.

Ved Sindssygevæsenet gælder, som bekendt, den Ordning, at uformuende sindssyge, der efter et Anstaltsophold med Statsunderstøttelse eller, hvad der er identisk hermed, for nedsat Betaling, udskrives og efter en Tid genindlægges, modtages straks for samme Betaling som tidligere. Den Statsunderstøttelse derimod, som har været tillagt en aandsvag under Anstaltsopholdet, og som bortfalder den Dag, han udskrives af Anstalten, bortgives, saa snart ske kan, til en anden aandsvag. Bliker nu en Dag Genindlæggelse i Anstalten nødvendig for den i Familiepleje anbragte aandsvage, har han ingen Ret til med det samme at opnaa Statsunderstøttelse, og saadan er ofte ikke ledig. Da maa enten Kommunen udrede den fulde Betaling, noget, som kræver ofte langvarige Forhandlinger, der er kompromitterende for selve Sagen, eller Anstalterne maa modtage den aandsvage for det Bidrag, der er tillagt den kontrollerede Familiepleje, der, som anført, kun er Halvdelen af den fastsatte Anstaltsgodtgørelse, og som desuden burde være den første forbeholdt. Denne Ulempe bortfalder, naar enhver uformuende aandsvag, der indlægges i Anstalten inden for det af Staten approberede Pladsantal, med det samme har Krav paa Statsunderstøttelse.

Som det vil fremgaa af de i de forløbne Aar afgivne Indberetninger, er Varigheden af den til Anbringelse i Familiepleje bevilgede Statsunderstøttelse forskellig efter den aandsvages Evner. I en Del Tilfælde har den aandsvage efter nogle Aars Hjælp kunnet klare sig selv ved eget Arbejde, hvorefter Understøttelsen er bortfalden. Andre aandsvage derimod naa ingen Sinde ud over det Standpunkt, der kræver økonomisk Bistand for at bevare for dem et brugbart Pleje- og Arbejdssted.

Den 17de November 1892.

Erhødigst

Chr. Keller.